

РЕШЕНИЕ

№ 541

гр. София, 01.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 25.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **9905** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е на основание постъпила жалба от от Р. Н. И. от [населено място], с която е оспорен мълчаливия отказ на Кмета на Район „В.“ – СО по заявление за достъп до обществена информация с вх. №РВЕ22-ОИ94-7/30.05.2022 г. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ, поради което се иска неговата отмяна и изпращане на преписката на ответника със задължение да се произнесе, като предостави исканата информация.

Ответникът Кмета на Район „В.“ – СО, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт В. Б., в съпроводителното писмо, с което е изпратена преписката, заявява, че не е предоставил достъп до исканата информация, тъй като заявителят не е обосновал превния си интерес, както и защото същата съдържа лични данни и предоставянето ѝ би било нарушение на ЗЗЛД.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка, съдържаща входирано при ответника заявление вх. №РВЕ22-ОИ94-7/30.05.2022 г.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Административното производство е образувано по заявление, подадено от Р. Н. И. от [населено място] до Кмета на Район „В.“ – СО и заведено с вх.

№РВЕ22-ОИ94-7/30.05.2022 г. Със същото е поискан достъп до подробно описана в него информация относно недовършена жилищна сграда на [улица], относно: 1. Собствениците на имота, върху който е построена сградата; 2. Строителната история на сградата; 3. Наличие или липса на строително разрешение и последваща строителна документация и 4. Друга полезна информация. Посочено е, че информацията се иска във връзка с довършване на сградата.

3. не е посочил в каква форма иска да му бъде предоставена информацията.

В предвидения законов срок не е налице произнасяне от страна на административния орган. Няма данни за произнасяне и до момента на постановяване на настоящото решение.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна и срещу подлежащ на оспорване мълчалив отказ. Обжалва се подлежащ на обжалване индивидуален административен акт (чл.40, ал.1 ЗДОИ), от надлежна страна – адресат на акта и заявител на достъпа до обществена информация. От представените по делото доказателства е видно, че оспорващата е депозирал заявление за достъп до обществена информация на 30.05.2022 г., на която дата същото е получено и регистрирано от ответника с вх. №РВЕ22-ОИ94-7. Съгласно разпоредбата на чл.28, ал.1 ЗДОИ задълженият субект е следвало да го разгледа в срок не по-дълъг от 14 дни от датата на регистриране, следователно до 13.06.2022 г. Безспорно в този срок, а и след това същият не се е произнесъл. Съгласно чл.149, ал.2 АПК мълчаливият отказ може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. Срокът за оспорване на процесния мълчалив отказ е започнал да тече на 14.06.2022 г. и изтича на 14.07.2022 г. Жалбата, въз основа на която е образувано съдебното производство е постъпила при ответника на 13.07.2022 г. Следователно срокът е спазен. За жалбоподателя е налице и интерес от оспорването, тъй като е отказан достъп до поисканата обществена информация.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Правото да се търси и получава информация е конституционно признато в чл.41, ал.1 и ал.2 от Конституцията на Р България, като това право обхваща и корелативното задължение на държавните органи да осигурят достъп до общественозначима информация с изключение на нормативно уредените ограничения на това право. В действащото законодателство са предвидени различни правни средства за достъп до информация в зависимост от произхода, съдържанието и значението на информацията за правните субекти. Един от правните способности за упражняване на конституционното право на достъп до информация е регламентиран в ЗДОИ. Съгласно чл.4, ал.1 от ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. В разпоредбата на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, обществената информация по смисъла на този закон е дефинирана като всяка информация, свързана с обществения живот в Р България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В разпоредбата на чл.3 от ЗДОИ са определени кои са задължените субекти за предоставяне на достъп до обществена информация - държавни органи, органи на местното самоуправление,

публичноправни субекти и т.н., които създават или съхраняват обществена информация.

С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимият в случая ЗДОИ, е създадена императивна законова уредба, която задължава и изисква субектите на закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация. Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава II и глава III на ЗДОИ, като в чл.28, ал.1 от ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено и със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно ал.2 на цитираната разпоредба, в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя. Съгласно чл.29, ал.1 от ЗДОИ в случай, че не е ясно точно каква информация се иска или когато тя е формулирана много общо, заявителят се уведомява за това и има право да уточни предмета на исканата обществена информация. Разпоредбата на чл.31 ЗДОИ регламентира случаите, когато се иска достъп до обществена информация, която засяга интересите на трети лица. Разпоредбите на чл.37 - чл.39 от ЗДОИ от своя страна императивно регламентират основанията за отказ, съдържанието на решението за отказ, както и реда за неговото съобщаване на заявителя. Следователно по редовността, допустимостта и основателността на искането за предоставяне на достъп до обществена информация органът е длъжен винаги, без изключения да се произнесе писмено, като единствената призната от закона възможност за процедиране на отправеното до него искане за достъп до обществена информация от задължения по смисъла на чл. 3 от ЗДОИ субект е да постанови изричен акт – решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата информация. Изискването за мотивирано произнасяне е гаранция за законосъобразност на акта.

Безспорно, в настоящия случай в срока по чл.28, ал.1 от ЗДОИ задълженият субект, какъвто е Кмета на Район „В.“, не е постановил решение по подаденото от Р. Н. И. заявление, което решение да е в съответствие с изискванията на закона относно информацията, искана от заявителя. Нормите на чл.34 и чл.37 от ЗДОИ регламентират съдържанието на решението по чл.28, ал.2 от ЗДОИ на задължения субект. Разпоредбата на чл.34 от ЗДОИ императивно сочи съдържанието на положителното решение, с което се предоставя достъп, а нормата на чл.37 от същия нормативен акт изчерпателно определя хипотезите, в които е налице основание за отказ. И в двата случая законосъобразното постановяване на акт по ЗДОИ изисква изрично произнасяне - или със задължителното по чл.34 от ЗДОИ съдържание или обосноваване на основанията за отказ по чл.37 от ЗДОИ.

Като не се е произнесъл в законоустановения срок по подаденото до него заявление, Кмета на Район „В.“ - СО е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, установени в чл.38 и чл.39 ЗДОИ. Съгласно цитираните разпоредби отказът да бъде предоставен достъп до обществена информация може да бъде само изричен и се постановява с мотивирано решение, в което се посочват правното и фактическо основание на отказа и което се връчва лично срещу подпис на заявителя. Мълчалив отказ по ЗДОИ е недопустим, поради което само на това основание същият подлежи на отмяна.

Действително, за да възникне задължение за субекта по чл.3 ЗДОИ да предостави достъп до заявената обществена информация, правото трябва да бъде надлежно упражнено по реда на чл.24 и сл. от ЗДОИ от заявителя в т.ч. подаденото заявление следва да отговаря на законово регламентираните изисквания по чл.25, ал.1 от ЗДОИ за форма и съдържание. Съгласно разпоредбата на чл.25, ал.1 от ЗДОИ заявлението за предоставяне на достъп до обществена информация следва да съдържа: 1.трите имена, съответно наименованието и седалището на заявителя; 2.описание на исканата информация; 3.предпочитаната форма за предоставяне на достъп до исканата информация. 4.адреса за кореспонденция със заявителя. Посочените в чл.25, ал.1, т.1 – т.4 от ЗДОИ реквизити са нормативно определените такива за приемане на заявлението като редовно от гледна точка на регламентираните формални изисквания за неговото съдържание.

С оглед изложените от ответника съображения, свързани с допустимостта на производството по подаденото заявление, то следва да се отбележи, че в прерогативите на задължения субект е да извърши проверка дали заявлението съдържа изискуемите се реквизити по чл.25, ал.1 от ЗДОИ и като такова е редовно от формална страна и дали заявителят има правен интерес от издаването на съответното решение по ЗДОИ, доколкото въобще може да се твърди, че такъв следва да бъде доказван в провежданото производство по ЗДОИ. Следва да се съобрази и разпоредбата на чл.31 ЗДОИ, когато обществената информация се отнася до трети лица, както е и в настоящия случай. Следователно дори и в хипотезите, при които сезираният орган може да остави искането без разглеждане (при липса на задължителни реквизити в заявлението - чл.25, ал.2 във връзка с ал.1, т.1, т.2 и т.4 от ЗДОИ; при неуточняване на предмета на исканата информация, след предоставена възможност за това – чл.29, ал.2 във връзка с ал.1 от ЗДОИ; когато исканата информация не представлява обществена информация по смисъла на чл.2 от ЗДОИ и при наличието на предвиден в друг закон специален ред за търсене, получаване и разпространяване на обществена информация), задълженият субект е длъжен да стори това с изричен писмен акт. Ето защо неоснователно е възражението на ответника, че за него не е възникнало задължение за произнасяне по процесното заявление, след като той има качество на задължен субект по чл.3 от ЗДОИ. В този смисъл ответникът е длъжен изрично и писмено да се произнесе по допустимостта, респективно основателността на искането за предоставяне на искания достъп до обществена информация. В тази връзка недопустимо е по съображения за нередовности или недопустимост на заявлението, за които заявителят не е бил уведомен и съответно не му е била предоставена възможност за тяхното отстраняване, да отпадне задължението на задължения и надлежно сезиран субект да разгледа и да се произнесе по отправеното искане.

Във връзка с изложеното, произнасянето на задължения субект по смисъла на ЗДОИ в предвидената от закона форма, с което по същество да се разгледат въпросите, свързани с предмета на заявлението и да се осъществи преценка дали поисканата информация е обществена, което от своя страна представлява и формиран мълчалив отказ, е незаконосъобразно. В аспекта на изложеното е необходимо да се отбележи, че преценката по отношение характера на поисканата информация, преценена през призмата на чл.2 от ЗДОИ, следва да се извършва за всеки конкретен случай от компетентния задължен субект. В този смисъл съдът не дължи на страните да изследва приложението на чл.2 от ЗДОИ към настоящия случай, тъй като така ще

реши предварително въпроса по същество – следва ли да се предостави искания достъп или не по процесното заявление. Дали изисканата информация е обществена е въпрос, чиято основателност следва да се прецени в производството пред задължения субект, като в евентуално постановения отказ бъдат изложени правните съображения и аргументи, подкрепящи формирания краен извод.

С оглед горното, оспореният мълчалив отказ следва да се отмени, като преписката се изпрати на ответника, който като задължен по смисъла на ЗДОИ субект, след като извърши преценка дали заявената за предоставяне информация представлява „обществена информация“ по смисъла на чл.2 ЗДОИ и съобрази дали са налице другите предпоставки за предоставяне на достъп до информация и съответно за съществуването на претендираното от заявителя право да получи исканата информация, да се произнесе с изрично решение, удовлетворяващо изискванията за съдържание по чл.34 ЗДОИ в случай, че органът реши да предостави достъп до поисканата информация, или по чл.38 ЗДОИ в случай, че органът реши да постанови отказ за предоставяне на информация.

Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ мълчаливия отказ на Кмета на Район „В. – СО по заявление за достъп до обществена информация с вх. №РВЕ22-ОИ94-7/30.05.2022 г., подадено от Р. Н. И. от [населено място].

ИЗПРАЩА преписката на Кмета на Район „В. – СО за произнасяне по заявление за достъп до обществена информация вх. №РВЕ22-ОИ94-7/30.05.2022 г., подадено от Р. Н. И. от [населено място] в законоустановения 14-дневен срок от получаване на решението.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: